

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **B.S.**

skazanego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2025 r. w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 532 § 3 k.p.k.,

wniosku obrońcy skazanego

w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z 18 lutego 20205 r. sygn. akt V Ka 713/24

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Żyrardowie

z 30 kwietnia 2024 r. sygn. II K 389/22,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosku i odmówić wstrzymania wykonania
zaskarżonego kasacją wyroku.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Płocku na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oraz pełnomocnika interwenienta wyrokiem z 18 lutego 2025 r. sygn. akt V Ka 713/24 utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Żyrardowie 30 kwietnia 2024 r. sygn. II K 389/22, którym to B.S. został uznany za winnego dwóch przestępstw skarbowych z art. 107 § 1 w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. (pkt 1. ppkt a i b), przy przyjęciu, że opisane czyny stanowią ciąg przestępstw skarbowych z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w rozumieniu art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s., i za ten ciąg przestępstw

skarbowych z art. 107 § 1 k.k.s. przy zastosowaniu art. 38 § 1 k.k.s. wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych każda (pkt 1 wyroku), zaś na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu B.S. na okres 3 (trzech) lat próby, zobowiązując oskarżonego na podstawie art. 72 § 2 pkt 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. do informowania Sądu o przebiegu okresu próby co 6 (sześć) miesięcy (pkt 2 wyroku), a także orzekł na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadu na rzecz Skarbu Państwa wskazanych automatów wraz z kluczami do tych automatów (pkt 3 wyroku).

Kasacje od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku wywiedli na korzyść skazanego obrońca oraz pełnomocnik interwenienta. W swoich kasacjach oboje zgodnie zarzucili: zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., wynikającej z rażącej obrazę przepisów prawa, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku przez naruszenie art. 29 § 1 k.p.k. w zw. z art. 449 § 2 k.p.k. w zw. z art. 151a § 2 pkt 1 k.k.s. polegającą na rozpoznaniu sprawy przez sąd odwoławczy w składzie jednoosobowym, podczas gdy przyjęta przez Sąd I instancji kwalifikacja prawna czynu (zawierająca obostrzenie z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s., a zatem sprawy, w której winno prowadzone być śledztwo) obligowała do rozpoznania sprawy w składzie trzech sędziów, a zatem doszło do rozpoznania sprawy w składzie nienależycie obsadzonym (pkt 1 kasacji). Ponadto, zarówno obrońca jak i pełnomocnik interwenienta zarzucili obrazę przepisów, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, przez naruszenie art. 151a § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 155 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. polegającą na wniesieniu aktu oskarżenia przez finansowy organ postępowania przygotowawczego, podczas gdy postępowania przygotowawcze winno być prowadzone w formie śledztwa, a zatem akt oskarżenia powinien zostać zatwierdzony i wniesiony do sadu przez prokuratora, co powoduje, iż w niniejszej sprawie zaistniał brak skargi uprawnionego organu, co również stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Podnosząc powyższe zarzuty autorzy kasacji wniesli o uchylenie

zaskarżonego wyroku Sadu Okręgowego w Płocku z dnia 18 lutego 2025 r. w sprawie o sygn. akt V Ka 713/24 i poprzedzającego go wyroku Sadu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 13 kwietnia 2024 roku w sprawie o sygn. akt II K 389/22 w całości i umorzenie postępowania karnego w sprawie. Gdyby jednak tut. Sąd uznał, że brak jest zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., na podstawie art. 537 § 1 i 2 k.p.k. zawniioskowali także o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania. W swojej kasacji obrońca zawarła także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W odpowiedzi na kasację, prokurator wniósł o ich oddalenie jako bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia wobec skazanego B.S. okazał się bezzasadny.

W przypadku wniesienia kasacji Sąd Najwyższy na mocy art. 532 § 1 k.p.k. ma możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Ta regulacja procesowa nie formułuje natomiast przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Przy tego rodzaju wniosku jednocześnie należy mieć na względzie zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, o której mowa art. 9 k.k.w. Wobec istnienia powyższej zasady zauważyć zatem należy, iż możliwość przewidziana w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym, albowiem te prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*).

W zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy w niniejszym składzie aprobeuje stanowisko utrwalone w orzecznictwie, a mianowicie, iż: ze względu na wyjątkowość instytucji, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., wstrzymanie prawomocnego orzeczenia powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne

następstwa (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 18 listopada 2003 r. sygn. IV KK 347/03; z 22 stycznia 2020 r. sygn. III KK 5/20 oraz z 23 maja 2022 r. sygn. V KK 130/22). Zauważyć też należy w tym kontekście, że powodem wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k. nie może być tylko (mniejsza czy większa) dolegliwość dla skazanego związana z koniecznością odbywania kary.

Nadto potrzeba zastosowania wskazanej w art. 532 k.p.k. instytucji może też zaistnieć wówczas, gdy wystąpi wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, widoczne wręcz *prima vista*. Samo jej wniesienie nie ma więc *ex lege* wpływu na wykonanie zaskarżonego nią prawomocnego rozstrzygnięcia. Nie stanowi zatem ani dostatecznej podstawy do wstrzymania wykonania prawomocnych wyroków, ani nie wzrusza prawomocności zaskarżonego orzeczenia. Rację mają komentatorzy, którzy stwierdzają, że „istotą umiejscowienia tej instytucji w postępowaniu kasacyjnym jest to, aby Sąd Najwyższy miał możliwość uruchomienia instytucji wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia wtedy, gdy chociażby pobieżna analiza zarzutów kasacji wskazuje, że prawomocne orzeczenie dotknięte jest tak poważnym uchybieniem, iż wykonywanie kary może prowadzić do wyjątkowo dolegliwych lub wręcz nieodwracalnych skutków dla skazanego” (zob. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, 2008, s. 1117-1118; J. Matras, [w:] Kodeks postępowania karnego. Komentarz pod redakcją K. Dudek, wydanie 2, s. 1193).

Dokonując tego rodzaju, tak w istocie limitowanej przedmiotem niniejszego postępowania, oceny (która żadną miarą nie determinuje, ani jakkolwiek określa tej ostatecznej, możliwej do przeprowadzenia dopiero po merytorycznym rozpoznaniu przedmiotowej skargi) i czyniąc to w kontekście podniesionych przez skarżącego okoliczności, nie można podzielić jego przekonania o tym, że z tego rodzaju sytuacją, która uzasadniałaby przerwanie wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku mamy do czynienia *in concreto*.

Podniesione przez obrońcę okoliczności, stanowiące uzasadnienie przedmiotowego wniosku, wobec swojej doniosłości i bardzo poważnych konsekwencji procesowych wymagają rzetelnej i szczegółowej oceny, i to nie tylko w kontekście tych przywołanych przez niego okoliczności i uwarunkowań prawnych.

To dopiero pozwoli rozważyć, czy rzeczywiście *in concreto* zaistniała którakolwiek ze wskazanych przez obrońcę bezwzględnych przyczyn odwoławczych, o których mowa art. 439 § 1 pkt 2 i 9 k.p.k.

Niewątpliwie zakres i charakter tej oceny przekracza ramy niniejszego postępowania, a okoliczności przedstawione przez wnioskodawcę nie pozwalają ich obecnie interpretować, aż tak kategorycznie i jednoznacznie, by w oparciu o to nieomal potwierdzić jej słuszność. Nie przesądzając zatem końcowej oceny zasadności kasacji obrońcy skazanego, także w zakresie obecnie zgłaszanych przez niego zarzutów, stwierdzić należy, iż tego rodzaju zaszłość uzasadniająca wstrzymanie zaskarżonego wyroku nie zaistniała.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[WB]

[r.g.]